

PERQUÈ DIEM NO
A LA UNIÓ EUROPEA

endavant

- organització socialista d'alliberament nacional -

L'objectiu d'aquest text és donar eines pel debat, l'anàlisi i la construcció de discurs crític al voltant del procés de construcció de la Unió Europea. Entenem que aquestes eines són necessàries per abordar la lluita política davant la presidència espanyola de la Unió Europea i per combatre l'ofensiva ideològica que hi ha darrera d'aquest procés.

Enfrontar-se a aquesta construcció europea passa per rebutjar la idea de ciutadania que ens presenten, que és falsa i està buida de contingut. Darrera de les proclames europeistes de la burgesia del nostre país hi ha amagats uns interessos molt clars, que no són altres que la concentració de poder, l'ampliació dels beneficis d'uns pocs i el reforçament dels marcs jurídics estatals. Tot i això ens presenten la Unió Europea com la solució de tots els nostres problemes, com si es tractés del progrés econòmic i social que hagi de ser l'exemple al món de pau, justícia i sostenibilitat, una nova terra promesa.

Cal que l'**Esquerra Independentista** plantegi un rebuig total a aquest projecte europeu, que ajudi a generar una consciència crítica al seu voltant des d'una òptica d'alliberament nacional, personal i de classe.

Agraïm al Seminari Taifa la seva ajuda en forma de material de referència que ens ha servit com a base per a l'elaboració d'aquest material.

www.seminaritaifa.org

1.

Què és la Unió Europea ?

Després de la *Segona Guerra Mundial* les propostes d'integració europea eren considerades per molts com una manera d'evitar un altre conflicte bèl·lic i alhora promoure el desenvolupament econòmic de la postguerra. La *Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer* (CECA), que tenia el propòsit de centralitzar el control de les indústries nacionals dels estats membres, fou declarada com el primer pas cap a una federació a Europa. Els membres fundadors foren Bèlgica, França, Itàlia, Luxemburg, Països Baixos i Alemanya Occidental.

El procés continuà l'any 1957, quan els sis països de la CECA van firmar el *Tractat de Roma*, que va significar el naixement de la *Comunitat Econòmica Europea (CEE)*, mitjançant el qual es creà un lliure mercat interior. Cal tenir present el context de l'època, en plena *Guerra Freda*, durant la qual la ingerència de les empreses dels Estats Units a l'Europa Occidental suposava una competència a nivell econòmic desigual per les indústries europees. Obeint aquesta premissa s'establí un mercat únic entre els països més poderosos del bloc capitalista amb una frontera comuna protegida per aranzels.

La CEE es va ampliar el 1973 amb l'entrada de Gran Bretanya, Irlanda i Dinamarca, però l'ampliació es va aturar davant la crisi econòmica del moment. A mitjans dels anys vuitanta van entrar a formar part els estats espanyol, portuguès i grec. Aquesta entrada va coincidir amb la crisi del bloc soviètic, que va ser aprofitada per accelerar el procés de desmantellament dels estats del benestar a occident i per implantar les polítiques liberals de les quals ara n'estem patint les conseqüències. En aquest context es

La caiguda definitiva del bloc soviètic va permetre accelerar l'aplicació de les polítiques neoliberals.

va signar l'Acta Única Europea, que suposà la creació d'un mercat únic de lliure circulació de mercaderies, capitals i persones, que en el fons tan sols servia per beneficiar les multinacionals i en molts casos també va comportar la pèrdua de molts teixits productius. Aquestes noves regles del joc implicarien unes teòriques llibertats de circulació que a la pràctica s'apliquen de manera selectiva, ja que les fronteres es tanquen i obren a conveniència dels respectius estats.

La caiguda definitiva del bloc soviètic va permetre accelerar l'aplicació de les polítiques neoliberals amb l'aprovació i entrada en vigor del *Tractat de Maastricht* (1992). Aquest acord suposà un salt qualitatiu fonamental en el procés d'integració europea, ja que els estats cediren importants parcel·les de sobirania en benefici de les institucions europees. Amb aquest tractat, pel qual la CEE es convertí en Unió Europea, es reforçà la integració econòmica amb el procés d'unificació monetària i la creació del Banc Central Europeu. Amb aquesta unificació monetària es pretenia crear una nova divisa que permetés plantar cara al dòlar i pogués assentar les bases per un nou poder financer. Per tant bona part de la política econòmica es va destinar a mantenir l'*Euro* com una moneda forta a nivell internacional. A més a més, el *Tractat de Maastricht* va fer avançar la integració de polítiques internes (ciutadania europea i cooperació mútua en les àrees de justícia i interior) i externes (amb l'establiment d'una política exterior comuna).

El procés d'ampliació va continuar entre els anys 1995 i 2007 amb la integració de la majoria de països del nord i centre d'Europa arribant a l'actual Europa dels 27 estats. Tot i això, després que en els darrers anys s'hagi impulsat la Constitució Europea i que diversos estats membres l'hagin rebutjat, s'ha acabat optant per no consultar més a la població i aprovar el *Tractat de Lisboa*, que regirà el futur de la Unió Europea.

Degut al tractat de Maastricht els estats cediren importants parcel·les de sobirania en benefici de les institucions europees.

2. Com s'organitza la Unió Europea?

El concepte de Unió Europea ha anat evolucionant al llarg de mig segle des de la creació d'un mercat comú fins a la construcció d'una nova potència econòmica capaç de fer ombra als grans pols de poder capitalistes. Aquest procés ha implicat la progressiva **cessió de competències estatals als organismes comunitaris**, especialment en matèria d'economia i defensa, esdevenint aquests dos els únics objectius reals del procés de construcció europea.

Els principals organismes encarregats de vetllar per aquest procés són els següents:

Comissió Europea

Està formada per un comissari per matèria i un president rotatiu. Aquest òrgan és l'equivalent al govern d'un estat, amb els seus ministres i amb la potestat de promoure lleis.

Consell Europeu

És la branca executiva de la Unió, responsable de fer propostes de llei i del funcionament diari d'aquesta. Està integrada per vint-i-set membres o comissionats, un per cada

estat membre, i cadascú compta amb funcions diferents. El President de la Comissió i els altres membres són nomenats pel Consell— aquests últims proposats pels estats membres—i confirmats pel Parlament.

Consell de la UE

És la institució principal per a la presa de decisions de la Unió. Sobretot es refereix a qüestions de justícia i llibertat. A més a més, dirigeix les polítiques de seguretat, defensa i exterior. Està integrat pels ministres de tots els governs dels estats membres —raó per la qual es coneixia anteriorment com a *Consell de Ministres*—. A les seves reunions només hi participen els ministres responsables dels temes a discutir.

Parlament Europeu

És una de les parts integrants del *cos legislatiu* de la Unió. Està integrat per 785 membres de tots els estats membres en proporció amb cada població. Els membres s'elegeixen cada cinc anys pels ciutadans europeus, sent l'únic òrgan escollit per votació de la població. La funció principal del Parlament és

aprovar lleis d'ordre menor, delegant la responsabilitat en temes com defensa i justícia al Consell de la Unió Europea. Les propostes de llei provenen de la Comissió Europea. El Parlament i el Consell també són responsables d'aprovar el pressupost anual de la Unió. Els membres del Parlament Europeu no s'agrupen en blocs estatals sinó en set blocs polítics europeus; els que tenen més presència són el *Partit Popular Europeu* (els cristiano-demòcrates de centredreta), els socialistes, els liberals i els verds.

Tribunal de Justícia de la UE

És la institució que s'encarrega de la branca judicial de la Unió Europea. S'encarrega de vetllar perquè la UE i els governs apliquin de manera correcta les lleis europees i també de resoldre conflictes.

Banc Central Europeu

Òrgan encarregat de fixar la política monetària, amb l'únic objectiu de combatre la inflació. Independent de qualsevol control social o polític.

Així s'observa que els òrgans amb més poder de la UE no són escollits democràticament ni han de rendir comptes a cap altre organisme. A més, cal tenir present que en el cas de la Comissió Europea molts dels seus membres són ex-dirigents de multinacionals o

Els òrgans amb més poder de la UE no són escollits democràticament ni han de rendir comptes a cap altre organisme.

patronals europees que passen a desenvolupar càrrecs en el sí de la UE o viceversa, procés que s'anomena *porta giratòria*.

Per tant, no cal que existeixi una gran pressió dels *lobbys* patronals per tal que la UE prengui decisions i legisli a favor de les grans empreses o les patronals, ja que bona part dels seus alts càrrecs han sigut o seran part dels grups dirigents de multinacionals o patronals europees.

3. Polítiques de la Unió Europea: una petita mostra

3.1. Treball

Pel que fa a les polítiques de treball i d'ocupació la Unió Europea compta amb uns principis marcats l'any 2000 en l'*Estratègia de Lisboa* que són:

Camp laboral

Millorar la capacitat d'inserció laboral dels treballadors/es.

Iniciativa empresarial

Fomentar la pròpia creació de llocs de treball per part dels treballadors/es.

Adaptabilitat

Capacitat d'adaptar-se a la flexibilitat d'horari, tasques, funcions i localització.

Igualtat de gènere

Mesures per afavorir la inserció laboral de les dones.

L'aplicació dels primers tres principis trasllada la responsabilitat de la condició d'aturat de la política econòmica al

treballador/a, ja que es considera que el fet d'estar sense feina es deu a la manca de flexibilitat de les persones a l'hora d'adaptar-se a les condicions de treball —entre les quals, evidentment, hi ha el salari—, a la idea de no ser prou emprenedor o emprenedora com per a crear una empresa o al fet de no haver-se preocupat d'obtenir les habilitats que en aquell moment es demanen al mercat.

Es considera que el fet d'estar sense feina es deu a la manca de flexibilitat de les persones a l'hora d'adaptar-se a les condicions de treball.

En els documents corresponents a la política social hi destaca l'orientació cap a la flexibilitat, és a dir, que les persones treballadores s'hagin d'adaptar a les ofertes de llocs de treball existents en el moment, independentment de les condicions que s'ofereixin. També s'aprofundeix en una concepció del perceptor de prestacions com a ésser mancat de voluntat i disciplina. Arribat el cas, se l'ha d'obligar a acceptar

la feina que se li ofereixi si vol continuar rebent prestacions. A més a més, es considera que aquestes prestacions són massa generoses i *desincentiven* la cerca d'ocupació, que no és més que un eufemisme per a dir que no deixen a les persones aturades en una situació prou desesperada com per acceptar qualsevol feina. Conseqüentment totes aquestes orientacions propicien una major precarietat i explotació laboral.

La directiva Bolkenstein permet a les empreses saltar-se la legislació laboral d'un país si la del país d'origen del treballador és menys restrictiva.

Aquests principis generals s'han anat desenvolupant a través de directives europees concretes que es transformen en legislació de cadascun dels estats, com ara la famosa *lleï de les 65 hores* o la *directiva Bolkenstein*, que permet a les empreses saltar-se la legislació laboral d'un país si la del país d'origen del treballador és menys restrictiva. Tot i que aquestes normatives estan teòricament destinades a crear ocupació, a la pràctica, es contradiuen amb el *Banc Central Europeu*, perquè la seva prioritat no és l'ocupació, sinó la inflació. Per tant, darrere del discurs europeu en el que es mostra una sensibilitat sobre l'ocupació, en el fons, tan sols s'amaguen retallades de drets que

deixen desprotegida la classe treballadora.

A més a més, les polítiques econòmiques i les lleis que es van adoptant tendeixen a substituir drets universals per drets subjectes al fet d'estar treballant. Per tant, podem afirmar que la política social de la UE no fa més que reforçar els mecanismes per a fer més dòcil la mà d'obra gràcies a la por i la pressió de l'atur, i també implica que els llocs de treball als quals opten els aturats siguin cada vegada més precaris.

3.2. Benestar social i pensions

En els últims temps la Unió Europea ha afirmat la *necessitat* de reduir la despesa pública en polítiques de benestar. Una de les qüestions més importants és la reducció de la despesa en pensions de jubilació, amb la justificació que aquestes seran econòmicament insostenibles en 50 anys. És curiós, però, que facin prediccions d'aquest tipus els mateixos que no han estat capaços de predir una crisi econòmica en cinc anys. En qualsevol cas, aquestes prediccions serveixen per legitimar les següents mesures:

Reducció de la despesa total dels estats en pensions, disminuint la quantia atorgada per aquestes.

Disminució de la duració de la jubilació, amb el conseqüent augment de l'edat de jubilació

Com a solució a aquesta possible *falta de fons* també s'apunta directament cap a la privatització dels sistemes de pensions. Així, certs drets ja adquirits per la classe treballadora —tot i que considerem que no assoleixen uns mínims dignes— són percebuts per la UE com una càrrega financera i una despesa que cal eliminar. S'argumenta que els fons privats de pensions són més rentables que els públics, ja que depenen dels mercats financers —doncs són diners disponibles per noves inversions—, però aquest argument ha quedat força desacreditat amb la crisi que s'està patint.

Les pensions públiques segueixen una línia de subordinació als mercats financers.

L'ofensiva sobre les pensions públiques té expressions diferents dins de cada estat de la UE, però segueix una mateixa línia: una subordinació cada vegada més gran als mercats financers. A l'estat espanyol això es va concretar l'any 2007 amb la inversió en borsa del 10% dels recursos estalviats per a una hipotètica fallida del sistema públic de pensions.

En el fons, aquest tipus de reformes amaguen una aportació de nous recursos per als mercats financers europeus

per poder generar encara més beneficis i poder posar-se a l'alçada dels mercats financers nord-americans. Però, a més a més, amb la privatització de les pensions, de nou ens trobem amb la voluntat de convertir un sistema de drets per a tothom en un conjunt de drets tan sols per aquells que se'ls puguin permetre.

3.3. Educació

Els paràmetres marcats en matèria laboral són també el full de ruta per a la presa de decisions al voltant de l'educació. És a dir, les polítiques educatives dels estats han d'adequar-se a les necessitats del mercat, per damunt d'altres objectius, com el d'una educació crítica, de qualitat o multidisciplinària. L'objectiu de les polítiques educatives passa a ser la creació de mà d'obra amb uns coneixements orientats a l'obtenció de beneficis per a uns pocs i deixant de banda aquells estudis o aquells enfocaments educatius que no vagin en aquesta línia.

L'aplicació del Pla de Bolonya a les universitats, tot i que es presenta com un avenç peda-

gògic que molta gent estava esperant, amaga un gir en la concepció del model universitari, en el qual les relacions acadèmiques es converteixen progressivament en mercantils. Aquestes polítiques educatives s'emmirallen en les del model nord-americà, on les empreses són les que financen els estudis de les classes populars, sempre sota els paràmetres i necessitats productives de cada moment concret (obtenint benefici a curt termini de la seva inversió).

Les polítiques educatives dels estats han d'adequar-se a les necessitats del mercat, per damunt d'altres objectius, com el d'una educació crítica, de qualitat o multidisciplinar.

En alguns dels documents de la UE referents a universitats s'afirma que existeix una diferència entre els diversos estats de fins a 10.000 € de finançament per alumne i any en despeses d'educació i investigació, sense valorar les diferències entre sistemes universitaris. Com a solució a aquest teòric dèficit es recomana l'obertura a donacions privades, la venda de serveis i dels productes de la investigació a les empreses, així com l'augment de les taxes que paguen els estudiants. En cap d'aquestes recomanacions, però, es planteja l'augment del finançament estatal per a la universitat pública.

Per tant, les recomanacions de la UE —que marquen les línies mestres a seguir pels estats membres— impliquen la submissió de les universitats, tant a nivell de contingut dels estudis com sobre què poden i no poden investigar les universitats, a les empreses i a un encariment dels sistemes universitaris públics en un moment en el que a l'estat espanyol els salaris reals es mantenen estancats. En aquest context, el moviment estudiantil dels Països Catalans i de molts punts d'Europa ha dut a terme una forta lluita coneguda com *antibolonya*, que ha estat entès per les cúpules dels estats membres com un atac directe contra els interessos de la UE i els seus *lobbys* empresarials.

De nou podem constatar com un seguit de drets, que fins al moment eren relativament accessibles, passen a estar condicionats als interessos privats dels més rics i, en alguns dels casos, es converteixen en drets inabastables.

3.4. Immigració

La voluntat que hi ha darrera de les polítiques europees d'immigració és promoure una immigració legal, selectiva, autoritzada i reglamentada, per tal de disposar de mà d'obra sempre que sigui necessari i de regular-la sempre que es cregui convenient. És a dir, que en comptes de referir-se a la immigra-

ció com al dret de viure en qualsevol lloc en funció de les necessitats de cadascú, s'entén com la circulació de mà d'obra subjecta a les necessitats de l'economia capitalista. Un exemple d'aquesta política interna és la *Directiva de la Vergonya*, d'obligat compliment per part dels estats membres de la Unió, segons la qual tota persona immigrant en situació il·legal pot ser deportada en qualsevol moment. Segons aquesta directiva, també es poden dictar expulsions per motius d'ordre públic o de seguretat nacional, encara que les persones hagin regularitzat la seva situació a partir d'un permís de residència o de treball.

La Unió Europea entén la immigració com la circulació de mà d'obra subjecta a les necessitats de l'economia capitalista

Pel que fa a la política exterior, la UE ha signat tractats amb diferents països d'origen —sobretot del Magreb i de la ribera sud del Mediterrani— mitjançant els quals s'estableixen mecanismes de deportació. Aquests acords afecten a les persones vingudes dels mateixos països, però també a totes aquelles que han arribat a la UE a través d'aquests. Per facilitar el compliment d'aquests tractats, la Unió Europea proporciona contingents de material policial i eines de control de fronteres als països d'origen, emmascarades públicament

com a ajudes al desenvolupament.

La UE ha firmat tractats de lliure comerç amb aquests mateixos països, a través de diversos mecanismes com ara la *Unió pel Mediterrani*. Així, al mateix temps que es promou l'intercanvi i la lliure circulació de mercaderies, capitals i beneficis, es criminalitza la circulació de les persones.

3.5. Medi ambient

Com que l'objectiu prioritari de la Unió Europea és el de crear un mercat comú capaç d'esdevenir una gran potència, les polítiques mediambientals que es desenvolupen queden subjugades a aquest objectiu, per damunt de l'equilibri territorial o del respecte al propi medi ambient.

A l'hora de parlar de política mediambiental interna de la UE cal analitzar les que hi ha en matèria agrícola. L'objectiu d'aquestes polítiques és crear un gran mercat interior sense barreres per a poder desenvolupar-se com a potència agrícola a nivell mundial. Aquest model productiu beneficia principalment a les grans empreses

alimentàries europees, ja que porta cap a una agricultura cada vegada més concentrada en poques mans, altament industrialitzada i molt més dependent de combustibles fòssils en tota la cadena de producció i distribució.

Pel que fa al tractament sobre transgènics el 1998 es va liquidar la moratòria que hi havia respecte aquests. Es va establir un procediment per a la seva importació, en el qual és la Comissió Europea qui decideix quins transgènics poden entrar a la UE i quins no. D'aquesta manera es deixa de banda qualsevol opció de la ciutadania de decidir sobre aquest tema. Ara bé, darrera d'una relativa restricció en l'ús dels transgènics no hi ha l'interès de mantenir un equilibri i una cohesió territorial, sinó el de protegir la indústria agroalimentària europea davant les empreses nord-americanes de transgènics.

Les polítiques mediambientals que es desenvolupen queden subjugades a la creació d'un mercat comú, per damunt de l'equilibri territorial o del respecte al propi medi ambient.

Pel que fa als transports, el procés de construcció europea s'ha caracteritzat per la liberalització i privatització de les xarxes de transports públics i, d'altra banda, pel foment de grans infraestructures, tant a nivell de carreteres com de ferrocarrils, destinades al transport de

mercaderies. Aquestes infraestructures, finançades amb els *Fons de Cohesió*, són un exemple més de que els interessos econòmics es prioritzen per davant de l'equilibri territorial o del dret a les xarxes públiques de transport. En el nostre territori, ens trobem amb que la majoria de fons europeus destinats al transport s'han destinat a la construcció d'autopistes enlloc de finançar les millores en les xarxes de rodalies. La construcció d'aquestes grans infraestructures es justifica dient que és la manera de millorar l'eficiència i incrementar l'estalvi de temps i energia en el transport. En realitat, però, comporten un consum addicional de recursos al haver de traslladar d'un estat a un altre els mateixos productes que abans es produïen i consumien de manera local. A més, aquestes infraestructures sovint comporten una major especulació i requalificació dels terrenys que travessen.

Finalment, la Unió Europea està signant acords de lliure comerç amb zones que considera estratègiques, com ara la ribera sud del Mediterrani o l'Amèrica Llatina, i fomenta així un model de monocultiu agrícola en aquests indrets. Això comporta que es destinin camps de cultiu de la producció alimentària local cap a l'exportació a Europa, minvant la sobirania alimentària dels països productors, dificultant encara més el seu progrés i cohesió social i augmentant el cost ecològic de la producció d'aliments, ja que cada vegada s'importen de països més llunyans.

4.

La Unió Europea i els conflictes nacionals.

De la mateixa manera que la construcció europea es centra en les polítiques financeres i les d'afers exteriors, cal tenir en compte que la estructura de la UE segueix mantenint els estats com una estructura fonamental de poder. Per tant, les institucions europees mai donaran suport a cap moviment polític o social que vagi en contra dels interessos dels seus estats membres. És a dir, tot i que sembli paradoxal, la mateixa UE que obre fronteres i es presenta com la garantia de llibertats i drets és la que blinda als estats i els garanteix la seva integritat territorial. En l'article 4t del Tractat de Lisboa, es pot llegir:

2. La Unión respetará la igualdad de los Estados miembros ante los Tratados, así como su identidad nacional, inherente a las estructuras fundamentales políticas y constitucionales de éstos, también en lo referente a la autonomía local y regional. Respetará las funciones esenciales del Estado, especialmente las que tienen por objeto garantizar su integridad territorial, mantener el orden público y salvaguardar la seguridad nacional. En particular, la seguridad nacional seguirá siendo responsabilidad exclusiva de cada Estado miembro.

És a dir, la UE respecta les legislacions espanyola i francesa en relació a l'administració territorial dels Països Catalans i, per tant, les institucions europees són impermeables a la voluntat dels pobles a l'autodeterminació. L'únic òrgan de la UE en el qual podrien arribar a estar representats els pobles d'Europa és el *Comitè de les Regions*, però aquest té un caràcter purament consultiu i només representa les divisions administratives que hi ha dins dels estats. En qualsevol cas, els membres del *Comitè de les Regions* són proposats pels estats, per la qual cosa cap moviment contrari als interessos d'aquests té realment possibilitats de prosperar dins del seu entramat institucional.

La UE no és una eina per facilitar una hipotètica independència de la nostre nació.

Tot aquest context ens permet concloure que la UE no només no és una eina per facilitar una hipotètica independència de la nostre nació, sinó que és una estructura política que reforça el pes de la legislació espanyola i francesa i que, per tant, encara ens dificulta més el pas cap a l'autodeterminació.

5.

Conclusions

El procés de construcció europea, segellat amb l'aprovació del *Tractat de Lisboa* per part de la República Txeca el passat mes de setembre del 2009, marca una clara direcció política i econòmica allunyada dels interessos de la classe obrera i els pobles que dins de la Unió Europea viuen subjugats al poder dels estats.

Analitzant cadascuna de les directives i les polítiques que es duen a terme, podem afirmar que la UE és un instrument amb uns objectius molt clars. Un instrument que utilitzen les diverses burgesies nacionals d'Europa per a poder complir els seus objectius sense cap tipus d'entrebanc, poder incrementar al màxim els seus beneficis i poder competir amb la resta de burgesies del món. Per a fer-ho, la UE promou l'aplicació del neoliberalisme com a única doctrina econòmica possible, amb el desmantellament dels estats del benestar i l'eliminació de qualsevol dret laboral. Així doncs, es pretén acabar amb les poques parcel·les de poder que la classe treballadora ha mantingut fins al moment en forma de garanties socials i de drets universals, que cada cop més es transformen en privilegis condicionats a ser un *bon ciutadà*. Per fer-ho, calen polítiques laborals i educatives que garanteixin grans exèrcits disciplinats d'obrers, acrítics i amb la formació justa per a satisfer les necessitats del gran capital.

Davant de tot això, nosaltres proposem:

Treball

La creació d'un nou marc de relacions laborals, on la classe treballadora tingui el control sobre el seu futur, permetent una retribució digna i l'eliminació de qualsevol tipus d'explotació.

Benestar social

Aturar l'externalització i privatització dels serveis bàsics d'assistència, pels que la classe obrera ha lluitat durant tants i tants anys, per mitjà de la renaixença i renaixença d'aquests.

Educació

Ensenyament participatiu, on totes les persones se sentin participants d'un projecte de societat igualitari. Un ensenyament que mostri els valors de la justícia social i la solidaritat. Una organització en que tots els sectors socials de l'ensenyament es vegin implicats en les decisions de les institucions educatives, per tal d'anar teixint una evolució que tingui repercussió en la societat. Per això cal fomentar una educació més crítica i participativa.

Medi ambient

Economia sostenible, que respecti el medi ambient i que fomenti mesures que facin compatibles les necessitats humanes amb l'ecosistema, com la cerca

d'energies alternatives, la potenciació de mercats propers, el foment del transport públic, etc.

Immigració

Foment de polítiques d'integració per les persones nouvingudes i legalització immediata de totes les persones que es troben en situació il·legal. Alhora s'ha de potenciar la solidaritat d'igual a igual amb els països d'origen per tal que deixin de ser simples planters de treballadors/es i puguin autodefinir-se econòmicament, política i socialment.

Qüestió nacional

Acceptació sense condicions del dret a l'autodeterminació social, econòmica i nacional de tots els pobles de la UE, ja que és l'única manera de construir un futur lliure i just per a tota la classe treballadora d'Europa.

independència,

socialisme,

països catalans.

endavant

www.endavant.org